

LÁ THƯ MỤC VỤ

Không biết có ai trong quý ông bà anh chị em chứng kiến trường hợp giận đến nổi ngã ra chết ? Trong tù, tôi đã chứng kiến một trường hợp như vậy xảy ra ngay trước mắt. Một lần thăm nuôi nọ, một tù nhân không thấy vợ ra thăm như những lần trước, mà chỉ có đứa con gái lớn nhất của ông gánh gồng ra thăm bố. Thiếu nữ ấy đã cho biết mẹ đã đón rước một tên cán bộ cộng sản vào chung sống trong nhà như vợ chồng nên mẹ không đi thăm bố nữa ! Vào cuối thập niên 70 có quá nhiều ‘cuộc tình cay đắng’ như thế làm tan nát biết bao gia đình nhất là những gia đình tù nhân của chế độ. Ngoài một số ít có máu lãng loạn thì không cần bàn tới, nhưng thân phận phụ nữ vốn “*Thân em là liễu, dạ em tơ ! Mềm yếu, bền chẳng với đời chờ ?*” trước những nghiệt ngã của một xã hội lưu manh, ác ôn, vô lương tâm... làm sao các chị em đứng vững được ? Họ đáng thương hơn đáng trách !

Càng yêu thương vợ bao nhiêu, vị tù nhân nọ càng tức giận bấy nhiêu. Bỏ rơi ông để đi lấy người khác hầu có thể chăm nuôi con cái (*điều mà thời ấy quen gọi là những ‘cuộc tình nhu yếu phẩm’!*) có lẽ ông ít tức giận hơn là cô ấy lại rước ngay một kẻ thù vào nhà mà con cái ông phải gọi nó là cha! Khó ai diễn tả được sự nổi giận của ông. Thăm nuôi vào, thay vì vui vẻ như những lần trước, bạn tù thấy ông, với vẻ mặt hầm hầm, lặng lẽ xách giỏ thăm nuôi leo lên gác nằm. Đoán là có chuyện chi buồn nên các bạn tù tôn trọng, tránh quấy rầy ông. Đến giờ phát cơm chiều, không thấy ông xuống nhận phần cơm. Bạn tù leo lên gọi mới biết ông đã chết từ lâu rồi. Thi thể ông được khiêng xuống nhà xác của trạm y tế để khám nghiệm. Chờ mãi mà không thấy công bố kết quả khám nghiệm tử thi, nên đa số tù nhân từng là bác sĩ ở ngoài đời, cùng phỏng đoán rằng người xấu số ấy vì quá tức giận khiến một mạch máu trong não bị vỡ đột ngột dẫn đến tử vong. Thật đáng thương cho con cái ông.

Trong bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu đề cập đến hai chữ : “*Nổi Giận*”. Phải đắm ngực thú nhận rằng ai trong chúng ta cũng đã từng có kinh nghiệm bản thân về sự nổi giận (chỉ có ‘người máy’ hay ‘computer’ mới không mắc phải mà thôi !). Có lẽ nhiều người trong chúng ta từ thuở nhỏ đã được dạy rằng ‘nổi giận là một tội’ nên cho đến nay vẫn còn nhiều trường hợp xưng tội nổi giận ! Nếu nổi giận là một tội thì Chúa Giêsu đã từng nổi giận, chẳng lẽ Chúa cũng phạm tội sao ? ‘Nổi giận’ không phải là một tội, đó chỉ là một phản ứng rất tự nhiên và rất lành mạnh trong con người. Tình cảm trong mỗi người là một kho tàng Chúa ban y như một dòng nước lũ vậy, nếu không biết hướng dẫn sức mạnh ấy để làm thủy điện chẳng hạn, thì nó sẽ tàn phá không chút nương tay. Những ai nhiều tình cảm nhưng nếu không quen chế ngự sức mạnh ấy thì càng dễ nổi giận.

Các sách tâm lý đều dạy rằng : 1. Không thể nhắm mắt làm ngơ để tránh ‘nổi giận’. 2. Không thể đè nén cơn giận, vì càng đè nén càng dễ phát sinh chứng trầm cảm, chứng tự trách chính mình kèm theo là một số bệnh về dạ dày và ung nhọt. Cơn giận có thể dẫn chúng ta tiến đến sự căng thẳng đối đầu và hiềm khích. Vì nổi giận là điều tự nhiên, nên thánh Phaolô không hề khuyên ‘*đừng nổi giận*’, mà trong thư gửi cho cộng đoàn Êphêxô, ngài viết rất rõ : “*Anh em có nổi giận ư? Xin anh em đừng phạm tội*”(Eph 4:26) Theo thiên ý tôi thì nổi giận chưa phải là phạm tội, vì nếu nổi giận là phạm tội ắt ngài đã viết ‘*Xin anh em đừng nổi giận !*’

Theo thánh Phaolô thì cái đi tiếp sau cái nổi giận mới chính là cái tạo ra tội. Thật vậy, cơn giận có thể khiến chúng ta đánh mất cái khôn (*Giận quá mất khôn*), mà không khôn ngoan thì ai trong chúng ta cũng có thể làm những điều thật là điên khùng và thật là có hại cho chính mình và cho người khác. Câu kế tiếp, thánh Phaolô khuyên : “*Anh em chớ để mặt trời lặn mà cơn giận vẫn còn*”. Người nuôi cơn giận là người chuốc họa vào thân, vì áp huyết sẽ tăng, tiêu hoá sẽ bị rối loạn, giấc ngủ sẽ bị gián đoạn... Người nuôi cơn giận sẽ để cho cơn giận làm chủ, xui giục tìm những lời thật chua cay để khi phát ra sẽ khiến ‘*đôi phương*’ thật đau khi phải nghe, cơn giận cũng xui giục tìm những dịp thuận tiện để trả thù... Trong suốt thời gian nuôi cơn giận có khác gì tự chúng ta giam mình trong căn ngục của thù hận, làm sao sống an bình thanh thản ? Quyển luật Talmud của Do Thái có ghi “*Cơn giận đục khoét tâm hồn y như loài sâu gặm nhấm cây non vậy*”

Linh mục Phạm Quang Hồng.